

Mål C-92/24

Begäran om förhandsavgörande

Datum för ingivande:

24 januari 2024

Domstol som begär förhandsavgörande:

Corte di Giustizia Tributaria di secondo grado della Lombardia
(Italien)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

6 oktober 2023

Klagande:

Banca Mediolanum S.p.A.

Motpart:

Agenzia delle Entrate – Direzione Regionale della Lombardia

[utelämnas] Beslut nr 1467/2023

[utelämnas] Protokollfört den 6 oktober 2023

[utelämnas]

Corte di Giustizia Tributaria di secondo grado della Lombardia, Sezione 22
(Skattedomstolen i andra instans i regionen Lombardiet, tjugoundra avdelningen)

[utelämnas]

[dömande sammansättning]

har den 27 september 2023 meddelat följande

BESLUT

– angående överklagande [utelämnas]

ingett av

Banca Mediolanum S.p.A. [utelämnas]

mot

Agenzia delle Entrate – Direzione Regionale della Lombardia (skattemyndigheten – regionala direktoratet i Lombardiet)

[utelämnas]

för prövning av:

– dom [utelämnas] meddelad av Commissione Tributaria Provinciale di Milano, Sezione 12 (skattedomstolen i första instans i provinsen Milano, tolfte avdelningen) [utelämnas]

Skattebeslut:

– AVSLAG PÅ ANSÖKAN OM ÅTERBETALNING AV IRAP (imposta regionale sulle attività produttive, regional produktionsskatt) för år 2014

efter offentlig förhandling

FAKTISKA OCH RÄTTSLIGA OMSTÄNDIGHETER

Corte di Giustizia Tributaria di secondo grado della Lombardia

– har prövat det överklagande som har ingetts av BANCA MEDIOLANUM av domen meddelad av Commissione Tributaria Provinciale di Milano, Sezione 12A [utelämnas]

– [utelämnas]

– finner att svaret på den aktualiserade frågan huruvida artikel 6 i lagstiftningsdekret nr 446/1997 är förenlig med unionsrätten, och närmare bestämt med direktiv 2011/96/EU, är nödvändigt för att kunna fatta beslut om den skattskyldiga personens ansökan om återbetalning som skattemyndigheten avslog, och

– hänskjuter med stöd av artikel 267 FEUF följande tolkningsfråga till EU-domstolen för förhandsavgörande:

TOLKNINGSFRÅGAN HURUVIDA

ARTIKEL 6.1 I LAGSTIFTNINGSDEKRET NR 446/1997

ÄR FÖRENLIK MED UNIONSRÄTTEN

1. UNIONSLAGSTIFTNINGEN OM BESKATTNING AV UTDELNING FRÅN ETT DOTTERBOLAG HEMMAHÖRANDE I EN MEDLEMSSTAT TILL ETT MODERBOLAG HEMMAHÖRANDE I EN ANNAN MEDLEMSSTAT

Rådets direktiv 2011/96/EU av den 30 november 2011 om ett gemensamt beskattningssystem för moderbolag och dotterbolag hemmahörande i olika medlemsstater (omarbetning av direktiv 90/435/EEG av den 23 juli 1990) (nedan kallat moder- och dotterbolagsdirektivet) syftar till att undanröja olägenheter och snedvridningar som moderbolag hemmahörande i en EU-medlemsstat skulle utsättas för om de tar emot utdelning från dotterbolag hemmahörande i andra EU-medlemsstater. Det framgår i själva verket av ingressen att syftet med detta direktiv är att ”undanta olika former av vinstutdelning från dotterbolag till moderbolag från källskatt och att förhindra dubbelbeskattning av sådana inkomster på moderbolagsnivå”, eftersom det kan vara nödvändigt att ”sammanföra bolag från olika medlemsstater ... för att inom unionen skapa betingelser liknande dem som råder på en inre marknad och därmed säkerställa att en sådan inre marknad fungerar väl”, vilket inte bör hindras av ”restriktioner, olägenheter eller snedvridningar som beror på skattebestämmelserna i medlemsstaterna”. Det är därför nödvändigt att ”för grupper av bolag från olika medlemsstater införa skatteregler som är neutrala från konkurrenssynpunkt för att tillåta företagen att anpassa sig till den gemensamma marknadens behov, att öka sin produktivitet och att förbättra sin internationella konkurrensförmåga”.

I syfte att eftersträva dessa mål föreskrivs det i artikel 4.1 i moder- och dotterbolagsdirektivet att ”[d]å ett moderbolag ... i kraft av moderbolagets förbindelse med ett dotterbolag tar emot utdelning från detta annat än i samband med att dotterbolaget träder i likvidation ska den medlemsstat där moderbolaget är hemmahörande” a) avstå ”från att beskatta sådan vinstutdelning” eller b) ”beskatta den men medge moderbolaget ... rätt att från den skatt de[t] har att betala avräkna sådan på vinstutdelningen belöpande bolagsskatt som har erlagts av dotterbolaget”.

Vidare stadgas i artikel 4.3 i moder- och dotterbolagsdirektivet att ”[v]arje medlemsstat ska vara bibehållen rätten att föreskriva att eventuella kostnader som avser innehavet och eventuella förluster till följd av vinstutdelningen från dotterbolaget inte får dras av från den beskattningsbara vinsten i moderbolaget”, men ”[o]m de förvaltningskostnader som avser innehavet i sådant fall fastställs schablonmässigt, får detta belopp inte överstiga 5 % av den vinst som utdelats av dotterbolaget”. För det fall medlemsstaterna använder sig av möjligheten att schablonmässigt fastställa de ej avdragsgilla förvaltningskostnader som avser innehavet är de enligt denna bestämmelse skyldiga att göra dessa kostnader ej avdragsgilla och således att beskatta en motsvarande andel av den utdelning som moderbolaget har tagit emot med en procentsats som inte får överstiga 5 procent av det beräknade beloppet.

2. DET ITALIENSKA BESKATTNINGSSYSTEMET VAD GÄLLER IRAP PÅ UTDELNING FRÅN DOTTERBOLAG HEMMAHÖRANDE I ANDRA MEDLEMSSTATER TILL MODERBOLAG HEMMAHÖRANDE I ITALIEN

Lagstiftningsdekret nr 446 av den 15 december 1997 (nedan kallat lagstiftningsdekret nr 446) reglerar den regionala produktionsskatten (nedan kallad IRAP). I överensstämmelse med artikel 2 i lagstiftningsdekret nr 446 består villkoret för påförande av IRAP i en varaktigt bedriven självständig verksamhet för tillverkning eller handel med varor eller tillhandahållande av tjänster. Den verksamhet som bedrivs av bolag och organ uppfyller enligt denna bestämmelse alltid kravet för påförande av skatten.

Enligt artikel 3 a och e i lagstiftningsdekret nr 446 är skattskyldiga för IRAP således även de personer som avses i led l i del A i bilaga I till moder- och dotterbolagsdirektivet, som innehåller en "[f]örteckning över de slag av bolag som avses i artikel 2 a i" i direktivet, det vill säga "[b]olag i italiensk rätt som kallas 'società per azioni', 'società in accomandita per azioni', 'società a responsabilità limitata', 'società cooperativa' eller 'società di mutua assicurazione' samt privata och offentliga organ vars verksamhet helt eller huvudsakligen är av kommersiell karaktär".

I artikel 4 i lagstiftningsdekret nr 446 preciseras att beskattningsunderlaget för IRAP utgörs av "nettovärdet av produktionen i den verksamhet som bedrivs inom regionens territorium".

I artikel 6 i lagstiftningsdekret nr 446 fastställs att beskattningsunderlaget för IRAP för banker och andra finansiella intermediärer utgörs av den algebraiska summan av följande poster i resultaträkningen:

- a) Förmedlingsmarginal nedsatt med 50 procent av utdelningen.
- b) 90 procent av avskrivningar på materiella och immateriella omsättningstillgångar.
- c) 90 procent av andra administrativa kostnader.

c-bis) Värdejusteringar och nettonedskrivningar för kreditförluster, begränsade till förluster som hänger samman med bokförda kundfordringar i detta syfte.

Banker och andra finansiella intermediärer vilka är hemmahörande i Italien och enligt moder- och dotterbolagsdirektivet kvalificeras som moderbolag är följaktligen skyldiga att i sitt beskattningsunderlag för IRAP ta med 50 procent av den lämnade utdelning som härrör från bolag vilka är hemmahörande i andra EU-medlemsstater och kvalificeras som dotterbolag, för det fall moderbolagen har tagit med denna utdelning i förmedlingsmarginalen i sin resultaträkning.

Enligt artikel 16.1-bis och 16.3 i lagstiftningsdekret nr 446 påförs IRAP med avseende på banker och andra finansiella intermediärer med en skattesats på 4,65 procent. Regionerna får variera denna skattesats med högst 0,92 procentenheter.

Banker och andra finansiella intermediärer vilka enligt moder- och dotterbolagsdirektivet kvalificeras som moderbolag och i sitt beskattningsunderlag för IRAP har tagit med 50 procent av den lämnade utdelning som härrör från dotterbolag hemmahörande i andra EU-medlemsstater har inte rätt att från den IRAP de har att betala avräkna sådan på vinstutdelningen belöpande bolagsskatt som har erlagts av dotterbolagen i den medlemsstat där dotterbolagen är hemmahörande.

Banker och andra finansiella intermediärer vilka är skatterättsligt hemmahörande i Italien och vid tillämpning av moder- och dotterbolagsdirektivet kvalificeras som moderbolag ska följaktligen betala IRAP på 50 procent av den lämnade utdelning som härrör från dotterbolag vilka är hemmahörande i andra EU-medlemsstater och uppfyller de villkor som anges i moder- och dotterbolagsdirektivet.

3. DET NATIONELLA MÅLET

Under beskattningsperioden 2014 innehade BANCA MEDIOLANUM andelar i följande bolag som drevs i någon av de associationsformer som är förtecknade i del A i bilaga I i moder- och dotterbolagsdirektivet, var skatterättsligt hemmahörande i Irland, Luxemburg och Spanien, utan att enligt ett dubbelbeskattningsavtal med tredjeland anses ha hemvist utanför unionen, och var skyldiga att erlägga någon av de skatter som är förtecknade i del B i bilaga I i moder- och dotterbolagsdirektivet, utan rätt till skattebefrielse:

- a) En kapitalandel på 51 procent i bolaget Mediolanum International Funds Ltd som var skatterättsligt hemmahörande i Irland.
- b) En kapitalandel på 51 procent i bolaget Mediolanum Asset Management Ltd som var skatterättsligt hemmahörande i Irland.
- c) En kapitalandel på 99,996 procent i bolaget Gamax Management AG som var skatterättsligt hemmahörande i Luxemburg.
- d) En kapitalandel på 100 procent i bolaget Banco Mediolanum S.A. som var skatterättsligt hemmahörande i Spanien.

Från dessa dotterbolag tog BANCA MEDIOLANUM emot utdelning till ett sammanlagt belopp på 231 912 007,51 euro, närmare bestämt:

- a) Ett belopp på 164 820 000,00 euro från Mediolanum International Funds Ltd.

- b) Ett belopp på 10 710 000,00 euro från Mediolanum Asset Management Ltd.
- c) Ett belopp på 6 382 007,51 euro från Gamax Management AG.
- d) Ett belopp på 50 000 000,00 euro från Banco Mediolanum S.A.

Dotterbolagen, vilka var skatterättsligt hemmahörande i Irland, Luxemburg och Spanien och skattskyldiga för bolagsskatt i dessa medlemsstater, höll inte inne någon källskatt på utdelningen till BANCA MEDIOLANUM, eftersom samtliga villkor i artikel 2 i moder- och dotterbolagsdirektivet var uppfyllda. Enligt denna artikel ska utdelning undantas från källskatt för det fall den betalas ut från ett ”dotterbolag” som ”i) drivs i någon av de associationsformer som är förtecknade i del A i bilaga I, ii) enligt skattelagstiftningen i en medlemsstat anses vara skatterättsligt hemmahörande i den medlemsstaten och ... inte enligt ett dubbelbeskattningsavtal med tredjeland anses ha hemvist utanför unionen, och iii) är skyldigt att erlægga någon av de skatter som är förtecknade i del B i bilaga I, eller någon annan skatt som ersätter någon av dem, utan valmöjlighet eller rätt till skattebefrielse” till ett ”moderbolag” som i enlighet med artikel 3 i direktivet ”uppfyller de villkor som anges i artikel 2 och innehar andelar motsvarande minst 10 % av kapitalet i ett i en annan medlemsstat beläget bolag som uppfyller samma villkor”.

BANCA MEDIOLANUM angav den utdelning som under beskattningsperioden 2014 togs emot från dessa bolag under posten ”utdelningar och liknande intäkter” i resultaträkningen. Denna post togs med i förmedlingsmarginalen.

BANCA MEDIOLANUM uppgav således i enlighet med artikel 89 i Testo Unico delle Imposte sui Redditi (den konsoliderade inkomstskattelagen) 5 procent av denna utdelning som beskattningsunderlag för bolagsskatt med avseende på ovannämnda beskattningsperiod 2014.

BANCA MEDIOLANUM kvalificeras som en finansiell intermediär i den mening som avses i artikel 6 i lagstiftningsdekret nr 446. I sin IRAP-deklaration för beskattningsperioden 2014 uppgav BANCA MEDIOLANUM därför i överensstämmelse med artikel 6 i lagstiftningsdekret nr 446 även 50 procent av den ovannämnda utdelningen i beskattningsunderlaget för denna regionala produktionsskatt, det vill säga ett belopp på 115 956 003,76 euro.

Avslutningsvis tillämpade BANCA MEDIOLANUM i samma deklaration skattesatsen på 5,57 procent på det således fastställda beskattningsunderlaget. Den IRAP som skulle betalas beräknades således till ett belopp på 10 392 278,00 euro. Eftersom BANCA MEDIOLANUM i den föregående deklarationen hade en överskjutande IRAP på 5 712 250,00 euro och under beskattningsperioden [2014] hade betalat förskott till ett sammanlagt belopp på 9 451 969,00 euro, uppgav BANCA MEDIOLANUM en överskjutande IRAP på 4 771 941,00 euro.

Den 4 juni 2019 inkom BANCA MEDIOLANUM till Agenzia delle Entrate – Direzione Regionale della Lombardia (nedan kallad skattemyndigheten) med

ansökan om återbetalning av den överskjutande IRAP som hade betalats in, eftersom denna skatt hade påförts på 50 procent av den utdelning som BANCA MEDIOLANUM hade tagit emot från Mediolanum International Funds Ltd, Mediolanum Asset Management Ltd, Gamax Management AG och Banco Mediolanum S.A. I själva verket ansåg BANCA MEDIOLANUM att artikel 6.1 i lagstiftningsdekret nr 446, i den del det stadgas att det ska betalas IRAP på 50 procent av utdelningen, stred mot artikel 4 i moder- och dotterbolagsdirektivet, enligt vilken utdelningar från dotterbolag till moderbolag inte får beskattas med mer än 5 procent av det beräknade beloppet.

Skattemyndigheten delgav den 16 oktober 2020 BANCA MEDIOLANUM ett beslut om avslag på ansökan om återbetalning.

I motiveringen till detta beslut anförde skattemyndigheten bland annat att artikel 6 i lagstiftningsdekret nr 446 – i den del det stadgas att finansiella intermediärer vilka är skatterättsligt hemmahörande i Italien och enligt moder- och dotterbolagsdirektivet kvalificeras som moderbolag även ska betala IRAP på 50 procent av den utdelning som härrör från bolag vilka är hemmahörande i andra EU-medlemsstater och enligt ovannämnda direktiv kvalificeras som dotterbolag – inte strider mot artikel 4 i direktivet, eftersom denna unionsbestämmelse inte omfattar IRAP, utan enbart inkomstskatt.

Den 15 december 2020 överklagade BANCA MEDIOLANUM ovannämnda beslut om avslag till Corte di Giustizia Tributaria di Primo Grado di Milano. BANCA MEDIOLANUM gjorde gällande att beslutet var rättsstridigt och ogrundat samt yrkade att skattemyndigheten skulle förpliktas att återbetala det begärda beloppet.

Genom dom [utelämnas] ogillade Corte di Giustizia Tributaria di Primo Grado di Milano överklagandet med motiveringen att förbudet i artikel 4 i moder- och dotterbolagsdirektivet inte omfattar IRAP.

BANCA MEDIOLANUM har den 31 januari 2023 överklagat ovannämnda dom och yrkat att den hänskjutande domstolen ska ändra den och förplikta skattemyndigheten att återbetala den överskjutande IRAP i enlighet med den ursprungliga ansökan.

4. TOLKNINGSFRÅGAN

Mot denna bakgrund är det med beaktande av den nationella lagstiftningen – för att besvara frågan huruvida IRAP på grundval av artikel 6.1 i lagstiftningsdekret nr 446 får påföras på 50 procent av den utdelning som finansiella intermediärer vilka enligt moder- och dotterbolagsdirektivet kvalificeras som moderbolag tar emot från bolag vilka är hemmahörande i andra EU-medlemsstater och enligt ovannämnda direktiv kvalificeras som dotterbolag – nödvändigt att besvara tolkningsfrågan huruvida det är förenligt med artikel 4 i moder- och dotterbolagsdirektivet att påföra IRAP på 50 procent av denna utdelning. På

grundval av den unionsrättsliga ram som beskrivs ovan ska det i själva verket antas att förbudet mot att beskatta utdelning från ett dotterbolag hemmahörande i en medlemsstat till ett moderbolag hemmahörande i en annan medlemsstat med en procentsats som överstiger 5 procent av det beräknade beloppet kan vara tillämpligt i Italien även med avseende på IRAP.

Om så är fallet skulle emellertid artikel 6.1 i lagstiftningsdekret nr 446 strida mot det aktuella förbudet, eftersom denna bestämmelse ålägger banker och andra finansiella intermediärer vilka enligt moder- och dotterbolagsdirektivet kvalificeras som moderbolag att betala IRAP på 50 procent av den utdelning som härrör från bolag vilka är hemmahörande i andra EU-medlemsstater och enligt ovannämnda direktiv kvalificeras som dotterbolag, utan att Italien medger moderbolagen rätt att från den IRAP de har att betala avräkna sådan på utdelningen belöpande bolagsskatt som har erlagts av dotterbolagen.

I detta hänseende är det relevant att konstatera att Europeiska unionens domstol (nedan kallad EU-domstolen) i domarna av den 17 maj 2017 i mål C-365/16 (AFEP/Ministre des Finances et des Comptes publics) och i mål C-68/15 (X/Ministerraad) har klargjort att artikel 4 i moder- och dotterbolagsdirektivet förbjuder EU-medlemsstaterna att påföra någon form av skatt, och således inte enbart bolagsskatt, på utdelning från dotterbolag till moderbolag med en procentsats som överstiger 5 procent av det beräknade beloppet.

Conseil d'État (Högsta förvaltningsdomstolen, Frankrike) ombad i mål C-365/16 närmare bestämt EU-domstolen att avgöra huruvida artikel 235 ter ZCA i den franska skattelagen var förenlig med artikel 4.1 i moder- och dotterbolagsdirektivet, jämförd med punkt 3 i den artikeln, i den del det stadgades att moderbolagen inte bara skulle betala bolagsskatt på 5 procent av den utdelning de tog emot, vilket motsvarade ett schablonmässigt fastställt ej avdragsgillt belopp av de förvaltningskostnader som avsåg innehavet, utan att de även skulle betala en tilläggs-skatt på 3 procent till bolagsskatten i samband med vidareutdelningen till moderbolagets delägare. EU-domstolen preciserade ”att moder- och dotterbolagsdirektivet[, i överensstämmelse med skäl 3 i direktivet,] syftar till att förhindra dubbelbeskattning av vinstutdelning från dotterbolag till moderbolag på moderbolagsnivå. Att ett moderbolags medlemsstat beskattar vinsten hos detta bolag vid vidareutdelningen av vinsten, vilket innebär att vinsten är föremål för en beskattning som i praktiken överstiger taket på 5 procent i artikel 4.3 i direktivet, medför en dubbelbeskattning på moderbolagsnivå som är förbjuden enligt direktivet”. EU-domstolen besvarade frågan med att den franska skattelagen stred mot artikel 4 i moder- och dotterbolagsdirektivet. Den sistnämnda bestämmelsen ”utgör hinder för en skatteåtgärd som föreskrivs av ett moderbolags medlemsstat, såsom den i det nationella målet, vilken föreskriver att en skatt ska tas ut när ett moderbolag lämnar utdelning och underlaget för skatten utgörs av storleken på den lämnade utdelningen, inbegripet den som härrör från dotterbolag som saknar hemvist i landet”. ”Tillämpningen av artikel 4.1 a i moder- och dotterbolagsdirektivet är nämligen inte beroende av någon särskild skatt.” I bestämmelsen föreskrivs ”att den medlemsstat där moderbolaget är

hemmahörande ska avstå från att beskatta utdelning från dotterbolaget [utan hemvist i landet]”. Bestämmelsen ”avser således att förhindra att medlemsstaterna antar skatteåtgärder som leder till en dubbelbeskattning av sådana vinster hos moderbolagen”. EU-domstolen påpekade således att det ”i detta sammanhang ... saknar betydelse huruvida den nationella skatteåtgärden klassificeras som en bolagsskatt”. Grondwettelijk Hof (Författningsdomstolen, Belgien) ombad i mål C-68/15 EU-domstolen att klargöra huruvida kapitel 15 i den belgiska inkomstskattelagen var förenlig med 4.1 i moder- och dotterbolagsdirektivet, jämförd med punkt 3 i den artikeln, i den del det stadgades att moderbolagen inte bara skulle betala bolagsskatt på 5 procent av den utdelning de tog emot, vilket motsvarade ett schablonmässigt fastställt ej avdragsgillt belopp av de förvaltningskostnader som avsåg innehavet, utan att de även skulle betala *fairness tax* på 5,15 procent i samband med vidareutdelningen till moderbolagets delägare, för det fall denna utdelning härrörde från vinster som inte hade tagits med i moderbolagets beskattningsunderlag. EU-domstolen besvarade frågan med att ”artikel 4.1 a i moder- och dotterbolagsdirektivet, jämförd med punkt 3 i den artikeln, ska tolkas så, att bestämmelsen utgör hinder mot en sådan nationell skattelagstiftning som den i det nationella målet, i den mån denna lagstiftning innebär en beskattning av vinster som ett moderbolag uppstår från sitt dotterbolag och som delas ut av moderbolaget senare än under det år de uppstår, som överstiger det tak på 5 procent som föreskrivs i bestämmelsen”.

[Upprepning av utdrag av EU-domstolens domar, vilka redan har nämnts i föregående punkt].

Enligt EU-domstolens synsätt förbjuder artikel 4 i moder- och dotterbolagsdirektivet EU-medlemsstaterna att påföra någon form av skatt på utdelning från dotterbolag till moderbolag med en procentsats som överstiger 5 procent. Detta gäller inte enbart i samband med att moderbolagen tar emot utdelning utan även i samband med vidareutdelningen till moderbolagets delägare.

Mot bakgrund av ovanstående överväganden kan artikel 6 i lagstiftningsdekret nr 446, i den del det stadgas att banker och andra finansiella intermediärer vilka är hemmahörande i Italien och enligt moder- och dotterbolagsdirektivet kvalificeras som moderbolag ska betala IRAP på 50 procent av utdelningen från bolag vilka är hemmahörande i andra EU-medlemsstater och enligt ovannämnda direktiv kvalificeras som dotterbolag, strida mot förbudet mot att beskatta utdelning som moderbolag hemmahörande i en medlemsstat tar emot från dotterbolag hemmahörande i andra medlemsstater med en procentsats som överstiger 5 procent av det beräknade beloppet. Detta förbud fastställs i artikel 4 i moder- och dotterbolagsdirektivet, såsom den har tolkats av EU-domstolen i domarna av den 17 maj 2017 i mål C-365/16 och i mål C-68/15. Införandet av en sådan skattemässig skyldighet ”innebär en beskattning av vinster ... som överstiger det tak på 5 procent som föreskrivs i bestämmelsen”.

Svaret på tolkningsfrågan är av uppenbar och väsentlig betydelse för utgången i målet. För det fall det slås fast att artikel 6.1 i lagstiftningsdekret nr 446 av den

15 december 1997, i den del det stadgas att finansiella intermediärer vilka är hemmahörande i Italien och enligt moder- och dotterbolagsdirektivet kvalificeras som moderbolag ska betala IRAP på 50 procent av den utdelning som härrör från bolag vilka är hemmahörande i andra EU-medlemsstater och enligt ovannämnda direktiv kvalificeras som dotterbolag, strider mot rådets direktiv 2011/96/EU av den 30 november 2011 är nämligen det angripna beslutet om avslag och den överklagade domen rättsstridiga. Det finns i så fall fog för det yrkande om återbetalning som har framställts i förevarande fall, eftersom BANCA MEDIOLANUM ansökte om återbetalning av den överskjutande IRAP som hade betalats in till följd av att 50 procent av utdelningen från dotterbolagen med säte i Irland, Luxemburg och Spanien hade tagits med i beskattningsunderlaget, och skattemyndigheten genom det förstnämnda beslutet däremot avslog denna ansökan.

Sammanfattningsvis hänskjuter Corte di Giustizia Tributaria di secondo grado della Lombardia med stöd av artikel 267 FEUF följande tolkningsfråga till EU-domstolen för förhandsavgörande:

Är det faktum att Republiken Italien, genom artikel 6.1 i lagstiftningsdekret nr 446/1997, påför en regional produktionsskatt (IRAP) på 50 procent av den utdelning som finansiella intermediärer vilka är hemmahörande i Italien och enligt rådets direktiv 2011/96/EU av den 30 november 2011 kvalificeras som moderbolag tar emot från bolag vilka är hemmahörande i andra EU-medlemsstater och enligt ovannämnda direktiv kvalificeras som dotterbolag, utan att moderbolagen har rätt att från den IRAP de har att betala avräkna sådan på vinstutdelningen belöpande bolagsskatt som har erlagts av dotterbolagen, förenligt med förbudet i artikel 4 i direktivet mot att beskatta utdelning som moderbolag hemmahörande i en medlemsstat tar emot från dotterbolag hemmahörande i andra medlemsstater med en procentsats som överstiger 5 procent av det beräknade beloppet?

MOT DENNA BAKGRUND

[utelämnas] [sedvanliga handläggningsfraser]

[utelämnas] den 27 september 2023

[utelämnas] [dömande sammansättning]